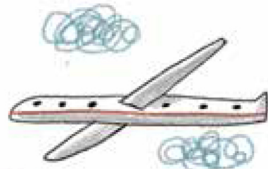

Çok Evin Yok Kedisi

GÖKNİL ÖZKÖK

14.
basım

Çok Evin Yok Kedisi

GÖKNİL ÖZKÖK

Resimleyen: Mert Tugen

Yayın Koordinatörü: İpek Şoran

Editör: Mehmet Erkurt

Son Okuma: Seda Ateş

Kapak ve İç Tasarım: Gözde Bitir Tufan

Tasarım Uygulama: Güldal Yurtoğlu

1. Basım: 2017

14. Basım: 2000 adet, Kasım 2024

ISBN 978-975-07-3529-5

© Can Sanat Yayınları A.Ş., 2017

Tüm hakları saklıdır. Tanıtım için yapılacak
kısa alıntılar dışında yayıncının yazılı izni
olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

Can Sanat Yayınları Yapım ve Dağıtım Tic. ve San. A.Ş.

Yayıncı Sertifika No: 43514

Maslak Mh. Eski Büyükdere Cad. İz Plaza No: 9/25 Sarıyer, İstanbul

Telefon: (0212) 252 56 75 - 252 59 89 Faks: 252 72 33

cancocuk.com cancocuk@cancocuk.com

Baskı ve Cilt: Yıldız Mücellit Matbaa A.Ş.

Sertifika No: 46025; Maltepe Mah. Gümüşsuyu Cad.

Dalgıç İş Merkezi Kat:2 No:3 Topkapı-Zeytinburnu, İstanbul

Bu kitabın sahibi:

Göknil Özkök

Yazarın yayınevimizden çıkan diğer kitapları:

BACH YÜRÜRKEN

BEETHOVEN: MÜZİĞİN OZANI

BÖCEK ORKESTRASININ
MUHTEŞEM SINIFI 1

BÖCEK ORKESTRASININ
MUHTEŞEM SINIFI 2

BÖCEK ORKESTRASININ
MUHTEŞEM TURNESİ

CHOPIN: KÜLE DÖNÜŞEN KALP
DEĞİRMENCİ İLE BAYKUŞ

EMEKLİ VAGON

GÜN BEY'İN PENCERESİ
İNCİ'NİN KİTABI

KÜÇÜK KIRMIZI DÜĞME
SİHİRLİ MOZART

İstanbul'da doğan Göknil Özkök, 1989'da İstanbul Üniversitesi Devlet Konservatuvarı'nda başladığı viyola eğitimini 1999'da tamamladı. Mezun olduğu yıl katıldığı Borusan İstanbul Filarmoni Orkestrası'ndaki görevini 2012'ye dek sürdürdü. Almanya'da başlayan yüksek lisans eğitimini MSGSÜ Devlet Konservatuvarı'nda tamamladıktan sonra, aynı konservatuvarda öğretim görevlisi olarak viyola eğitimliğine başladı. 1997'den bu yana yurt içi ve yurt dışında resital, oda müziği ve orkestra konserleri vermeyi sürdürüyor. Edebiyata küçük yaşta, gazeteci-yazar olan dedesi sayesinde adım atan Özkök, ilkokul yıllarından itibaren yazdığı çeşitli hikâyeler, denemeler kısa oyunların ardından, ilk biyografik romanı *Sihirli Mozart*'la yazın yaşamına başladı. Aynı kitaptan oyunlaştırdığı *Mozart Küçük Dâhi: Gençlik Müzikali*, İstanbul Devlet Opera ve Balesi'nin 2013-2014 sezonunda sahnelendi. 2021 yılından bu yana Özkök'ün kitapları pek çok yabancı dile de çevrilmektedir. MSGSÜ İstanbul Devlet Konservatuvarı'nda Dr. Öğr. Üyesi olarak viyola eğitimi vermekte olan yazar ailesi ile İstanbul'da yaşamaktadır.

ÇOK EVİN YOK KEDİSİ

İçindekiler

- İlk Durak, 9
Yeni Bir Yuva, 13
Yıldız Sokak, 17
Güliz Hanım Serüven Dinliyor, 21
Aşırı, 27
Başka Bir Yerde, 33
Kötü Sürpriz, 38
Bir Numaralı Dost, 43
Örgü Kediler, 46
Bir Armağan, 49
Kayıp İlanı, 52
Her Yer Kedi, 55
Deniz'e Gelen Yeni Dost, 58
Pilot Döndü, 63
Gümüş Nerede?, 67
Paspas mı?, 71
Karışık Bir Durumdan Mutluluk Çıkar mı?, 78
Kapıdaki Posta, 82
Bu Sonuncu Serüven mi?, 88
Bir Kedi, Üç Arkadaş, 93
Dünyanın Başka Bir Ucunda, 103

Gümüş'ün Anısına...

*Bu hikâyedeki kişiler, sokaklar ve olaylar kısmen gerçektir.
Gümüş 2012 yılının Temmuz ayında ailemize katılarak,
tıpkı hikâyedeki gibi bir hayat yaşamış, ilginç karakteriyle
pek çok kişinin hayatına kısa süreliğine de olsa dokunmuş
ve 2016 sonbaharında aramızdan ayrılmıştır.*

Göknil Özkök

İlk Durak

Liman kalabalıktı. Günlerden cumartesi. Ilık, keyifli, sıradan bir cumartesi.

Bir gün önce limana yanaşmış olan seyahat gemisinin denize dönme vakti gelmişti. Bacasından yükselen koyu renkli duman bulutu gökyüzünde türlü türlü resim çizerken, Güliz Hanım elinde yün torbaları ve yeni aldığı dikiş sepetiyle kalabalığı yarararak kendine yol açmaya çalışıyordu. Yorgunluktan bitkin halde, kendi kendine söylendi:

“Kestirme yoldan gelecek zaman mıydı? Koca gemiyi de gördüm üstelik. İnsan denizi arasından yürünür mü hiç? Şimdi şurada *kestirme kestirme* otur bekle Gülizciğim!”

İlkbaharın son akşamüzeriydi. Artık o tatlı serinlik, yavaş yavaş yaz akşamlarının ağır ve nemli havasına bırakıyordu yerini. Güliz Hanım biraz so-

luklanmak için kaldırımdaki banka oturdu. Dikiş sepetini kucağına aldı, tek tek gemiye binen yolcuları izlemeye koyuldu. Her biri, bir tablo figürü gibiydi. Değişik giysiler, birbirine uydurulmuş renkler, değişik saçlar, farklı yüzler, ilginç valizler...

O kadar yorgundu ki, bir süre sonra gözü tek bir noktaya daldı. Önündeki kalabalık, bir karınca yuvasının ağzındaki simsiyah, telaşlı yumak gibi görünüyordu şimdi. Kendine gelmek için iki gözünü de hızlıca kırıptı. Başını iki yana salladı ve siyah yumak yine koşuşturan insan kalabalığına dönüştü.

Etraf giderek sakinleşiyordu. İskeledeki insanların yarısından fazlası gemiye binmiş, kendilerini misafir eden bu kente son bir kez bakmak için devasa geminin güvertesine çıkmıştı. Güliz Hanım da gülümseyerek el salladı. Kime veda ettiğinin ne önemi vardı.

Güverteden aşağı sarkmış, el sallayan, fotoğraf çeken insanları seyretti bir süre. Derken, kendisine bakan bir çift yeşil göz fark etti. Bu gözlerin sahibi, kaldırımın tam karşısında, iskele babasının üstüne oturmuş, Güliz Hanım'a bakıyordu.

İşte o an, Güliz Hanım, "Hiii," diye iç geçirdi. "Bu o!"

Kucağındaki dikiş sepeti yere yuvarlandı, ama Güliz Hanım kılını kıpırdatmadı.

Aylardır hayalini kurduğu kedi tam karşındaydı!

Orada durmuş, gözlerini ayırmadan Güliz Hanım'a bakıyordu. Koyu gri, ışıltılı tüyleri göz alıcıydı. Çenesinin altından fışkıran yelesi bir aslanınki kadar gür, kuyruğu bir sincabınki kadar gösterişliydi. Yelesinin heybetiyle, duruşu da bir o kadar havalıydı. Bir firavun kedisi gibi dimdik oturmuş, derin derin Güliz Hanım'ın gözlerine bakıyordu. İnsanın aklını okur gibi bir hali vardı. Öyle ki, bir süre sonra Güliz Hanım, şaşkınlıktan ağzı bir karış açık, büyülenmiş gibi oturduğu yerden kalktı. Kedi de doğruldu, ön patilerini iyice ileri doğru uzatıp gerindi, Güliz Hanım'ı selamladı.

Güliz Hanım önce elinin tersini uzattı, kedinin koklamasına izin verdi. Bu, 'Korkma, ben senin dostunum,' demektir. Sonra dayanamadı ve kediyi kollarının arasına aldı. Kedi, o uzun tüylü gövdesinin, iri patilerinin ve puf puf görünümünün aksine bir yün yumağı kadar hafifti. Güliz Hanım'ın kolları arasına bir güzel yerleşti.

Eve doğru yola çıktıklarında, kedi, limandan uzaklaşan gemiye baktı. Gözlerindeki muzır gülümsemenin ardında kim bilir neler saklıydı...

Yeni Bir Yuva

Emekliliğinde bir an bile boş durmayan, oturduğu sokaktaki tüm çocuklara yünden ve bezden oyuncaklar yapan Güliz Hanım'ın yalnızlığı sona ermişti. Uzun zamandır bir kedisi olsun istiyordu. Ama ona bulunan hiçbir kediyi de beğenmiyordu.

“Ne çok yavru olsun, ne de yaşlı. Ama mutlaka güzel ve farklı olsun. Gözleri yeşil olursa sevinirim tabii. Yarışmaya girecek kadar güzel olsun ki, baktıkça benim de içim açılsın. E huyu da iyi olursa, daha ne isterim. Ama güzelliği dillere destan bir kediyi yeğlerim...”

Güliz Hanım'ın iskelede ağzının bir karış açık kalmasına şaşmamalı artık. Hayal ettiğinden bile güzel bu kediyi görünce tabii, yaşını başını önemsemeden, sahipli mi sahipsiz mi ilgilenmeden, kaptığı gibi getirdi eve. Huyunu suyunu da bilmeden...

“Yün ve iplik dolu bir eve anca güzel, asil, keyif meraklısı bir kedi yakıştır. Benim dostum, canım, biricik kedim olur,” diyordu.

Dileği gerçek olmuştu olmasına da, dilekçesindeki bir ayrıntı gözden kaçmıştı. Güzelliğin, hayalini kurduğu her şeyi karşılamayacağını bilseydi, belki başka türlü dilerdi dileğini...

‘Gümüş’ koydu kedisinin ismini Güliz Hanım. Bir ya da iki yaşlarında olmalıydı. Tüyleri diğer kedilerinkinden çok farklıydı. Ona başka bir isim koymak, gri, parlak, ipek gibi, upuzun tüylerine haksızlık olurdu.

Artık yeni evinin odalarında salına salına geziniyordu Gümüş. Porselen kâselerde sunuluyordu maması, suyu. Puf puf bir minder vardı, uykusu geldiğinde kıvrılıp uyuduğu.

Güliz Hanım onun boynuna güzel bir tasma takmak istedi ama başaramadı. Gümüş bin bir huysuzluk yapıp, bulduğu ilk kuytuya saklandı, uzun bir süre de oradan dışarı çıkmadı.

Güliz Hanım kedisine bayılıyordu. Onu, kalbi küt küt atarak şöyle anlatıyordu:

“O farklı bir kedi. Zaten bakışlarından da belli değil mi? Eve getirdiğim gün alıştık birbirimize. Limanda ne işi vardı diye sorarsan, orasını bilmem. Ama kollarıma atılması, ‘Beni sev,’ diye gözlerimin içine bakması... Nereden geldiyse geldi, önemli olan,

onun beni seçmesi. Bir yere ait olmak istediği belliydi bu kediciğin.”

Güliz Hanım'ın evi, bir kedi için konforlu ve güvenliydi. İki katlı, bahçeli, şirin mi şirin bir evdi. Bahçedeki ağaçlar sayesinde de bol gölgesi vardı. Gümüş geldiği gün bütün evi dolaştı, her yeri kokladı, gizlenecek yerler keşfetti, yedi, uyudu, yumaklarla oynadı...

Bir akşamüzeri, Güliz Hanım çayını ve kedisini alıp balkona çıktı. Gümüş kucağına otursun, dışarıyı izlesin istiyordu. İyi de, bir kedinin onca kokuyu ve bahçedeki bin bir türlü eğlenceyi bırakıp, kucakta oturduğu nerede görülmüş?

Artık Gümüş için bahçeyi ve sokağı keşfetme zamanı gelmişti. Usul usul, balkon demirinden dışarı uzattı patisini. Gövdesi, kuyruğu derken, gri tüy bulutu çimenlerin üstündeydi şimdi.

Güliz Hanım olacakları bilse, o çayı hiç balkonda içer miydi?

Bu tanıtım
kopyası
Can Çocuk
okurları için
özel olarak
hazırlanmıştır.

 CAN
ÇOCUK

Çok Evin Yok Kedisi

GÖKNİL ÖZKÖK

Bir cumartesi günü, kalabalığı yeni dağılan limanda karşılaştılar. Güliz Hanım onu görür görmez anlamıştı, aylardır hayalini kurduğu kedi tam karşısındaydı! Gümüş adını verdiği bu asilzadenin arkadaşlığıyla geçecek günlerin mutluluğu yansyordu yüzüne. Derken, bir gün Gümüş sokağı tanıdı. Bu, beklenmedik karşılaşmaların başlangıcıydı... Öyküleri ve biyografik romanlarıyla sevilen yazar **Göknil Özkök**, hayatına tanıklık ettiği bir kediden yola çıktığı romanında, farklı insanları ortak bir öyküde buluşturuyor.

ISBN 978-975-07-3529-5

9 789750 735295

